

Ясень сниши рамена, па слѣдъ малко рѣче:

— Не разумѣваемы ся, брате. Человѣкъ лудува, кога-то ся земе за глупавы мысли. Нѣ това не е глупость, да повърнемъ на наше-то отечество независимость-тѣ. То е вещь было независимо; а може и пакъ да бѣде. Това не е потокъ, кой-то да не може да потече камъ своя изворъ.

— Кой знае! отговори Петръ. Да изброимъ нѣкогово-то пропадане. Святославъ му даде смъртенъ ударъ; паднѣло е подъ неговыя мечъ, паднѣло е подъ рѣцѣ-тѣ на Іоанна Цимисхія, кой-то го освободи отъ Святослава съ поражение-то на Дристрж (971 год.); пропаднѣло е, кога-то ся е мыслило, че му иде най-добрѣ, кога-то слѣдъ смърть-тѣ на ратоборный Цимисхій сѣдна на царскыя прѣстолъ младый-тѣ, неискусный Василій, а стари-ти войници, Вардасъ Склиръ и Вардасъ Фока съ домашни-ти боеве раздирахъ царство-то. Не е было по-сгоденъ случай за възстаніе. Наши-ти праѣди го и употрѣбихъ. Двигнѣхъ ся. Па що бы!— Чулъ си да приказвать. Бащи-ти на стары-ты хора еж были свидѣтели на тоя страшенъ бой. И днесъ още съ страхъ споменувать боя при Балатистж, слѣдъ кой-то Василій е заповѣдалъ да извадятъ очи-ты на пятнадесять хыляды момцы, като оставять на стотинѣ по единъ съ едно око, па гы е пратилъ Самуилу, кой-то послѣдень е носилъ Българскж коронж (29 Іуліа 1013г.*) Послѣ това още два пжти ся двигнѣхъ наши-ты праотци, и ствѣсѣмъ пропаднѣхъ. Па и отъ това послѣдне-то възстаніе ся е минѣло вещь сто и десять години. Народъ-тѣ е навикналъ на грѣцкыя яремъ; отрасълъ е у него вещь въ нѣколко колѣна; научилъ ся е на неговый товаръ. Дълго-то врѣмя е узаконило грѣцкж-тѣ власть.

*) Григорій Кедринъ: *histor. ad annum 38 imper. Basilii II. Bulgarochtonis*;— Іоаннь Зонарь, 27., 225—226 стр.;—Гликасъ, стр. 310.